

The Greek Review of Social Research

Vol 82 (1991)

82

ΕΠΙΔΕΩΡΗΣΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

The Greek Review of Social Research

82
1991

Pierre Bourdieu: La Noblesse d'Etat, Grandes Ecoles et Esprit de Corps

Νίκος Παναγιωτόπουλος

doi: [10.12681/grsr.608](https://doi.org/10.12681/grsr.608)

Copyright © 1991, Νίκος Παναγιωτόπουλος

This work is licensed under a [Creative Commons Attribution-NonCommercial 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ
Επιστημονική γνώση και κριτική σκέψη
ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΡΙΒΕΖΗΣ
Δακτική επιμόρφωση:
Ιδεολογικές προεκπόσεις
και κοινωνικές πρακτικές
CHRISTIAN de MONTLIBERT
Οι σύγχρονες τάσεις
της κοινωνιολογίας στη Γαλλία
ΧΑΡΗΣ ΝΑΞΑΚΗΣ
Ο φετιχισμός της ανάτυπης
και ο τεχνολογικός ντετερινισμός
στο σχήμα βάση - εποικοδόμημα
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ - ΒΑΛΕΝΤΙΝΗ ΡΗΓΑ,
ΗΡΟ ΔΑΣΚΑΛΑΚΗ, ΑΡΕΤΗ ΛΑΜΠΡΟΥ,
ΓΙΟΥΛΗ ΠΑΠΑΠΕΤΡΟΥ
Ανύπανδρα μητέρα:
Προβλήματα - συγκρόσεις - προοπτικές
ΚΑΛΛΙΟΠΗ ΣΠΑΝΟΥ
Η βελτίωση της ικανότητας δράσης
της τοπικής αυτοδιοίκησης:
Μέθοδοι και προβλήματα
ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΤΟΥΤΖΙΑΡΑΚΗΣ
Εκπαιδικοποίηση του χρόνου εργασίας:
Κοινωνική καινοτομία χωρίς κοινωνική οπισθοδρόμηση

ΕΚΔΟΣΗ ΕΘΝΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

To cite this article:

Παναγιωτόπουλος Ν. (1991). Pierre Bourdieu: La Noblesse d'Etat, Grandes Ecoles et Esprit de Corps. *The Greek Review of Social Research*, 82, 129–134. <https://doi.org/10.12681/grsr.608>

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Pierre Bourdieu:

La Noblesse d'Etat, Grandes Ecoles et Esprit de Corps, Ed. Minuit, coll. «Le sens commun», 1989, σ. 569.

Στον τομέα της κοινωνιολογίας της εκπαίδευσης είναι πλέον γνωστό ότι οι εργασίες του Pierre Bourdieu πάνω στην εκπαίδευση έδειξαν, μεταξύ άλλων, πώς η αναπαραγωγή της δομής της κατανομής του πολιτισμικού κεφαλαίου διενεργείται μέσα στη σχέση μεταξύ των οικογενειακών στρατηγικών και της ειδικής λογικής του σχολικού θεσμού.¹ Ο σχολικός θεσμός τείνει να αναλογίζει το σχολικό κεφάλαιο που χορηγεί υπό μορφή τίτλων με το πολιτισμικό κεφάλαιο που κατέχει και μεταδίδει η οικογένεια, μέσω μιας διάχυτης ή ρητής εκπαίδευσης, κατά τη διάρκεια των πρώτων χρόνων εκπαίδευσης του παιδιού. Κατά τον Bourdieu, οι οικογένειες είναι σόματα (corporated bodies) ζωοδοτημένα από ένα είδος *conatus*, με την έννοια του Spinoza, δηλαδή από μια τάση διαιώνισης του κοινωνικού τους είναι, με όλες τις εξουσίες τους, τα προνόμιά τους, που είναι στην αρχή των στρατηγικών αναπαραγωγής (γαμήλιες στρατηγικές, κληρονομικές στρατηγικές, οικονομικές στρατηγικές και τέλος εκπαιδευτικές στρατηγικές).

Στο τελευταίο του βιβλίο, *La Noblesse d'Etat* (Η κρατική αριστοκρατία), αναλύει

τους άκρως πολύπλοκους μηχανισμούς μέσω των οποίων ο σχολικός θεσμός συμβάλλει στην αναπαραγωγή της κατανομής του πολιτισμικού κεφαλαίου και, κατ' επέκταση, της δομής του κοινωνικού χώρου. Ο Bourdieu απέδειξε ότι οι οικογένειες επενδύουν τόσο περισσότερο στη σχολική εκπαίδευση (σε χρόνο μετάδοσης, σε βοήθεια όλων των ειδών και, σε ορισμένες περιπτώσεις, σε χρήμα) όσο το πολιτισμικό τους κεφάλαιο είναι περισσότερο σημαντικό και το σχετικό βάρος του πολιτισμικού τους κεφαλαίου, σε σχέση με το οικονομικό τους κεφάλαιο, είναι μεγαλύτερο — και, επίσης, όσο οι άλλες στρατηγικές αναπαραγωγής (κυρίως κληρονομικές που σκοπεύουν στην άμεση μεταβίβαση του οικονομικού κεφαλαίου) είναι σχετικά λιγότερο αποτελεσματικές ή αποδοτικές.

Το υπόδειγμα αυτό που ενεργοποιήθηκε μέσα στη μελέτη του πάνω στην *Κρατική Αριστοκρατία* τού επέτρεψε να κατανοήσει το αυξανόμενο ενδιαφέρον των οικογενειών και κυρίως των προνομιούχων οικογενειών και, μεταξύ αυτών, των οικογενειών των διανοούμενων, των καθηγητών ή των μελών των ελευθέρων επαγγελμάτων για την εκπαίδευση στη Γαλλία και κατ' επέκταση σε όλες τις προπηγένες χώρες. Το υπόδειγμα αυτό μας επιτρέπει επίσης να κατανοήσουμε ότι οι υψηλότεροι σχολικοί θεσμοί, αυτοί που οδηγούν στις πιο υψηλές κοινωνικές θέσεις, μονοπολούνται όλοι και περισσότερο από τα

1. Βλ. κυρίως, P. Bourdieu, J.-C. Passeron, *La Reproduction, éléments pour une théorie du système d'enseignement*, Minuit, 1970, και P. Bourdieu, *La Distinction, Critique sociale du jugement*, Minuit, 1979.

παιδιά των προνομιούχων κατηγοριών. Γενικότερα, το υπόδειγμα αυτό του Pierre Bourdieu αποτελεί ένα από τα πιο ισχυρά εργαλεία για να κατανοήσουμε όχι μόνο πώς οι προηγμένες χώρες διαιωνίζονται, αλλά, επίσης, πώς αλλάζουν κάτω από την επίδραση των ειδικών αντιφάσεων του σχολικού τρόπου αναπαραγωγής.

Η συγκεκριμένη εργασία του Pierre Bourdieu βασίζεται στη σύλληψη σύμφωνα με την οποία το σύνολο των ιδρυμάτων της ανώτατης εκπαίδευσης –Μεγάλες και Μικρές σχολές (grandes et petites écoles)– αποτελεί ένα πεδίο (champ). Επιλέγοντας ως αντικείμενο το πλέγμα των αντικειμενικών σχέσεων μεταξύ αυτών των ιδρυμάτων, η εργασία αυτή παρέχει ένα μέσον για να αποφύγουμε τις προσταγές της μονογραφικής αγνογραφίας που τόσο συχνά εφαρμόζεται σ' αυτές τις περιπώσεις.

Σύμφωνα με την κατασκευή του αντικειμένου που προτείνει ο Bourdieu, το πεδίο των ιδρυμάτων της ανώτατης εκπαίδευσης οργανώνεται με μια τέτοια δομή που είναι ανάλογη αυτής του κοινωνικού χώρου (espace social)- οι Μεγάλες σχολές (Grandes Ecoles) κατέχουν τον κυρίαρχο πόλο και αποτελούν οι ίδιες ένα πεδίο που οπούν η δομή είναι αντίστοιχη μ' αυτήν του πεδίου της εξουσίας. Η θεμελιώδης αντίθεση μέστο στο πεδίο των ιδρυμάτων της ανώτατης εκπαίδευσης διαχωρίζει τις Μεγάλες σχολές από τις Μικρές σχολές ή τη πανεπιστημια, καθιερώνοντας μ' αυτόν τον τρόπο ένα οριστικό κοινωνικό σύνορο μεταξύ της «μεγάλης πόρτας και της μικρής πόρτας», όπως λέει χαρκαπτηριστικά, δηλαδή μεταξύ των μεγαλο-αστών και των μικρο-αστών. Το υπο-πεδίο των Μεγάλων σχολών χαρακτηρίζεται, κι αυτό με τις σειρά του, από μια θεμελιώδη αντίθεση: αυτήν που καθιερώνεται μεταξύ των «πνευματικών» σχολών, όπως η Πρότυπη Ανώτατη Σχολή (Ecole Normale Supérieure), και των σχολών της εξουσίας, όπως η Σχολή των Ανοτάτων Εμπορικών Σπουδών (Ecole des Hautes Etudes Commerciales), ή η Εθνική Σχολή Διοίκησης (Ecole Nationale d'Administration) και παραπέμπει στην αντίθεση που, στο πεδίο της εξουσίας, διαχωρίζει τον πόλο των διανοούμενων και των καλλιτεχνών από τον πολιτικό ή οικονομικό πόλο.

Κατασκευάζοντας μ' αυτόν τον τρόπο το

αντικείμενό του ο P. Bourdieu προσπάθησε να αναλύσει τον τρόπο λειτουργίας του πεδίου των Μεγάλων σχολών ως δομή και να κατανοήσει ότι, διαμέσου αναρίθμητων υποκειμενικών και αντικειμενικών πρακτικών διεργασιών επιλογής, το εκπαιδευτικό σύστημα κατανέμει τους μαθητές σε τάξεις, οι οποίες είναι όσο το δυνατόν περισσότερο ομοιογενείς και, ταυτοχρόνως, όσο το δυνατόν περισσότερο διαφορετικές μεταξύ τους –από την άποψη ενός ορισμένου αριθμού καθοριστικών κριτηρίων— για να συμβάλλουν μ' αυτόν τον τρόπο στην αναπαραγωγή και τη νομιμοποίηση του συνόλου των διαφορών που συγκροτούν, κάθε στιγμή, την κοινωνική δομή.

Η εργασία αυτή του Bourdieu βασίστηκε σε μια λεπτομερειακή έρευνα που διεξήγαγε πάνω στο πεδίο των Μεγάλων σχολών στη Γαλλία. Για άλλη μια φορά προτείνει την οικοληπρωμένη πραγματοποίηση μιας ολικής ανθρωπολογίας, ικανής να ξεπεράσει τις πλασματικές αντιθέσεις που διαιρούν την κοινωνιολογική μέθοδο, όπως η αντίθεση μεταξύ της κατανόησης και της εξήγησης· της περιγραφής που μας επιτρέπει να δούμε και του υποδείγματος που μας επιτρέπει να κατανοήσουμε· των εθνογραφικών παρατηρήσεων και των στατιστικών προσεγγίσεων.

Για να δύσουμε μια γενική εικόνα του τρόπου με τον οποίο συλλαμβάνει ο Pierre Bourdieu τον τρόπο λειτουργίας του μηχανισμού της σχολικής αναπαραγωγής μπορούμε να επικαλεστούμε, κατ' αρχάς, την εικόνα που χρησιμοποιούσε ο φυσικός Maxwell για να κάνει κατανοητό τον τρόπο με τον οποίο μπορούσε να ανασταλεί η αποτελεσματικότητα του δεύτερου νόμου της θερμοδυναμικής (η μεταφορά αυτή χρησιμοποιείται συχνά από τον Bourdieu): ο Maxwell φαντάζεται ένα διάμονα ο οποίος, ανάμεσα στα λυγότερο ή περισσότερο θερμά μόρια που βρίσκονται σε κίνηση, δηλαδή στα λιγότερο ή περισσότερο γρήγορα που φάνονται μπροστά του, διενεργεί μια επιλογή στέλνοντας τα πιο γρήγορα σ' ένα δοχείο, του οποίου η θερμοκρασία ανεβαίνει και τα πιο αργά σ' ένα άλλο δοχείο, του οποίου η θερμοκρασία πέφεται. Μ' αυτόν τον τρόπο διατηρεί τη διαφορά, την έτη η οποία, διαφορετικά, θα εξατιμίζοταν. Το σχολικό σύστημα δρα μ' έναν τρόπο ανάλογο μ' αυτόν του διάμονα του Maxwell:

με τίμημα τη δαπάνη ενέργειας, η οποία είναι αναγκαία για να πραγματοποιήσει την επιλογή, το σχολικό σύστημα διατηρεί την προϋπάρχουσα τάξη, δηλαδή την απόκλιση μεταξύ των μαθητών που είναι εφοδιασμένοι με άνισες ποσότητες πολιτισμικού κεφαλαίου. Με άλλα λόγια, μέσω μας σειράς διεργασιών επιλογής το σχολικό σύστημα διαχωρίζει τους κατόχους κληρονομημένου πολιτισμικού κεφαλαίου απ' αυτούς που το αποστέρουνται. Αφού οι διαφορές ικανοτήτων είναι αδιαχώριστες από τις κοινωνικές διαφορές, ανάλογα με το κληρονομημένο κεφάλαιο, το σχολικό σύστημα τείνει να διατηρήσει τις προϋπάρχουσες κοινωνικές διαφορές.

Μ' αυτόν τον τρόπο, το σχολικό σύστημα παράγει στη συνέχεια δύο επιδράσεις που ο Bourdieu προσπαθεί να συλλάβει εγκαταλείποντας το λεκτικό του μηχανισμό. Με μια τομή μεταξύ των μαθητών των Μεγάλων σχολών (*grandes écoles*) και των μαθητών των πανεπιστημίων, ο σχολικός θεσμός εγκαθιδρύει κοινωνικά σύνορα. Αυτός ο διαχωρισμός χαρακτηρίζεται κατ' αρχήν από τις διαφορετικές συνθήκες ζωής, με την αντίθεση μεταξύ του εσωτερικού και της ελεύθερης ζωής του φοιτητή, στη συνέχεια από το περιεχόμενο και κυρίως από την οργάνωση της εργασίας της προετοιμασίας των διαγωνισμών έχοντας, από τη μια μεριά, μια πολύ αυστηρή επιτήρηση και πολύ σχολικές μορφές εκμάθησης και, από την άλλη μεριά, τη «φοιτητική ζωή» η οποία περιέχει πολύ λιγότερη άσκηση, πειθαρχία, ακόμη και στο χρόνο που αφιερώνεται στην εργασία.

Η ανάλυση, όμως, του Bourdieu δεν σταματά σ' αυτό το πρώτο επίπεδο παρατήρησης. Ο διαχωρισμός που διενεργεί ο σχολικός θεσμός, τόσο μέσω της δοκιμασίας που αποτελεί τη προετοιμασία των διαγωνισμών και ο ίδιος ο διαγωνισμός όσο και μέσω της τελετουργικής τομής, «αληθινό μαγικό σύνορο», που εγκαθιδρύει ο διαγωνισμός –διαχωρίζοντας τον τελευταίο των επιτυχόντων από τον πρώτο των αποτυχόντων με μια διαφορά φυσικής ιδιότητας που χαρακτηρίζεται από το δικαίωμα να έχει ένα όνομα, έναν τίτλο – είναι, για τον Bourdieu, μια αληθινή μαγική διεργασία. (Το παράδειγμα αυτής της διεργασίας είναι ο διαχωρισμός μεταξύ των ιερού και του ανιέρου όπως το αναλύει ο Durkheim

μέσα στο έργο του *Oι στοιχειώδεις μορφές της θρησκευτικής ζωής*). Σύμφωνα με τον Bourdieu, το ενέργημα της σχολικής κατάταξης είναι πάντα ένα ενέργημα διάταξης (ordination), με τη διπλή έννοια που έχει στα γαλλικά εγκαθιδρύει μια κοινωνική διαφορά θέσης (κατάταξη), μια σχέση οριστικής τάξης (ordre): οι επιλεγέντες, δηλαδή οι εκλεκτοί και διακεκριμένοι, χαρακτηρίζονται για πάντα από την ένταξή τους (παλιός μαθητής τής...): είναι μέλη μιας τάξης (ordre) με την έννοια ενός καθαρά οριοθετημένου συνόλου ανθρώπων οι οποίοι διαχωρίζονται από τους «κοινούς θνητούς» από μια διαφορά ουσίας, και λόγω αυτού του γεγονότος νομιμοποιούνται να κυριαρχήσουν. Υπό αυτήν την έννοια ο διαχωρισμός που επιτελεί το σχολείο είναι επίσης καθέρωση με την έννοια του καθαγιασμού, της καθοσίωσης, της προχείρισης, της ενθρόνισης σε μια ιερή κατηγορία, την αριστοκρατία.

Οι αναλύσεις του Bourdieu δείχνουν πως η οικειότητα μας εμποδίζει να παρατηρήσουμε ότι κρύβουν τα ενεργήματα που επιτελεί ο σχολικός θεσμός, και που εμφανίζονται ως καθαρά τεχνικά. Μέσα σ' αυτήν την προσπτική, η ανάλυση του Bourdieu ξεπερνά τη σύλληψη του Weber, ο οποίος αναλύει το δίπλωμα ως *Bildungspatent* και την εξέταση ως διαδικασίες ορθολογικής επιλογής. Για τον Bourdieu, η ανάλυση αυτή, χωρίς να είναι εσφαλμένη, είναι μερική: της διαφεύγει ο μαγικός χαρακτήρας των σχολικών διεργασιών που επιτελούν επίσης λειτουργίες εκλογίκευσης (rationalisation), αλλά με μια έννοια πιο κοντινή μ' αυτήν που δίνει ο Freud ή ο Marx.

Οι εξετάσεις και οι διαγωνισμοί δικαιολογούν –με βάση το λόγο (*raison*)– τις διαιρέσεις οι οποίες δεν έχουν απαραίτητα για αρχή το λόγο (*raison*), και οι τίτλοι, οι οποίοι επικυρώνουν το αποτέλεσμα, παρουσιάζουν σαν εγγήσεις τεχνικής αρμοδιότητας, πιστοποιητικά κοινωνικής αρμοδιότητας, τιτλούς αριστοκρατίας. Για τον Bourdieu, σε όλες τις προηγμένες κοινωνίες, η κοινωνική επιτυχία εξαρτάται στενά από ένα αρχικό ενέργημα ονοματοθεσίας, χρίσματος (συνήθως το όνομα που δίνεται από έναν σχολικό θεσμό, για παράδειγμα του Harvard), το οποίο επικυρώνει σχολικά μια προϋπάρχουσα κοινωνική διαφορά. Η προφανής τεχνική

λειτουργία της εκμάθησης μιας τεχνικής αρμοδιότητας και της επιλογής των πιο τεχνικά αρμοδίων κρύβεται μια κοινωνική λειτουργία: αυτήν της καθέρωσης των κατόχων της κοινωνικής αρμοδιότητας, του δικαιώματος να διοικούν και να διευθύνουν. Σ' αυτές τις κοινωνίες υπάρχει μια σχολική αριστοκρατία που προέχεται από τις ικογένειες των βιομηχάνων, των μεγαλογιατρών και των ανώτατων κρατικών υπαλλήλων και των πολιτικών γηγενών, και περιέχει, κατά ένα μεγάλο μέρος, κληρονόμους της παλαιάς αριστοκρατίας «εξ αιμάτος», οι οποίοι μετέτρεψαν τους αριστοκρατικούς τους τίτλους σε «αντίστοιχους» σχολικούς τίτλους.

Μ' αυτόν τον τρόπο, ο σχολικός θεσμός τείνει να εγκαθίδρουσε, μέσω της κεκαλυμμένης σχέσης μεταξύ της σχολικής ικανότητας και της πολιτισμικής κληρονομίας, μια αληθινή κρατική αριστοκρατία, της οποίας το κύρος και τη νομιμότητα εγγυάται ο σχολικός τίτλος.

O Bourdieu, βασισμένος πάνω σε εργασίες ιστορικών της εκπαίδευσης, του Κράτους και των ιδεών, σκιαγράφησε, στο τελευταίο κεφάλαιο του βιβλίου, μια ιστορική ανάλυση της οποία φανερώνει πως η βασιλεία αυτής της εδικής αριστοκρατίας, που συνδέεται με το Κράτος, είναι η περάτωση μιας μακράς διαδικασίας. Η κρατική αριστοκρατία στη Γαλλία είναι ένα σόδα το οποίο δημιουργήθηκε δημιουργώντας το Κράτος ή, σε θέλοντες, ένα σόδα που φύλεται να δημιουργήσει το Κράτος για να γίνει ο κάτοχος του νόμου μονοπωλίου πάνω στην κρατική εξουσία. Η κρατική αριστοκρατία είναι η κληρονόμος αυτού που ονομάζουν στη Γαλλία «αριστοκρατία της τηβέννου» (noblesse de robe), η οποία διαφέρει από την «αριστοκρατία του ξιφουρά» (noblesse d'épée).

Μέσα σ' αυτήν την ιστορική ανάλυση, ο Pierre Bourdieu παρατηρεί πως η δημιουργία του Κράτους, και ιδιαίτερα η δημιουργία των ιδεών του «δημοσίου», του «κοινού αγαθού», του «λειτουργού», της «δημόσιας υπηρεσίας», που παίζουν το ρόλο του θεμελίου του, είναι αδιαχώριστες από τη δημιουργία θεσμών που θεμελιώνουν την εξουσία της κρατικής αριστοκρατίας και της αναπαραγωγής της. Η αυτονόμηση του γραφειοκρατικού πεδίου και ο πολλαπλασιασμός θέσεων ανεξάρτητων από τις καθιερωμένες κοσμικές και πνευματι-

κές εξουσίες συνοδεύονται από την ανάπτυξη μιας αστικής τάξης και μιας «αριστοκρατίας της τηβέννου», των οποίων τα συμφέροντα, κυρίως στο επίπεδο της αναπαραγωγής, συνδέονται στενά με το Σχολείο· τόσο ο τρόπος ζωής τους, ο οποίος παραχωρεί μια σημαντική θέση στις μορφές της πολιτισμικής πρακτικής, όσο και το σύστημα των αξιών τους, ορίζεται –αντιτίθεμενο από τη μια πλευρά στον κλήρο και από την άλλη πλευρά στην «αριστοκρατία του ξιφουρά»— στο όνομα της αξιάς και αυτού που θα ονομάσουν αργότερα αρμοδιότητα. Έτσι, η νέα τάξη, της οποίας η εξουσία και το κύρος βασίζονται πάνω στο νέο κεφάλαιο, το πολιτισμικό κεφάλαιο (capital culturel), για να επιβληθεί μέσω τους αγώνες που την αντιπαραθέτουν στα άλλα κυριαρχα τημάτα (αριστοκράτες του ξιφουρά) και αυτούς της βιομηχανίας και του εμπορίου, οφείλει να μεταφέρει τα ιδιαίτερα συμφέροντά της σ' έναν ανώτερο βαθμό καθολίκευσης και να παράγει μια «προδευτική» ερμηνεία της ιδεολογίας της δημόσιας υπηρεσίας και της αξιοκρατίας: διεκδικώντας τη εξουσία, στο όνομα του «καθολικού», «αριστοκράτες και αυτοί της τηβέννου» προάγουν την αντικειμενοποίηση και δεν μπορούν να χρησιμοποιήσουν το Κράτος, που αξιώνουν να υπηρετήσουν, έστω και λίγο, τις καθολικές αξίες με τις οποίες ταυτίζονται.

Η εικόνα του δαίμονα του Maxwell, αυτή η μεταφορά που δανειστήκαμε από τον Bourdieu, και που τη χρησιμοποιεί για τις ανάγκες της επικουνιαίας, δεν πρέπει να μας κάνει να ξέχασουμε ότι για τον Bourdieu οι κοινωνικοί φορείς και, στη συγκεκριμένη περίπτωση που μας ενδιαφέρει εδώ, οι μαθητές που επιλέγουν μια δέσμη, έναν κλάδο ή μια επιστήμη, οι οικογένειες που επιλέγουν τα σχολικά ιδρύματα για τα παιδιά τους κ.λ.π., δεν είναι μόρια υποταγμένα σε μηχανικές δυνάμεις ούτε συνειδητά υποκείμενα, όπως πιστεύουν οι υποστηρικτές της Rational Action Theory. Οι φορείς για τον Bourdieu είναι κοινωνικά υποκείμενα εφοδιασμένα με μια πρακτική αισθηση, ένα κεκτημένο σύστημα προτιμήσεων, αρχών κρίσης και διάκρισης (αυτό που ονομάζουμε γούστο) και επίσης ένα σύστημα μόνιμων γνωστικών δομών (το οποίο είναι κυρίως το προϊόν της ενσωμάτωσης των αντικειμενικών δομών) και σχημάτων δράσης

που προσανατολίζουν τον τρόπο κατανόησης της κατάστασης και της προσαρμογής σ' αυτήν. Η έξις (*habitus*) είναι το είδος της πρακτικής αισθησης αυτού που πρέπει να κάνουμε σε μια δεδομένη κατάσταση – αυτό που ονομάζουμε στα αιλήματα «αίσθηση του παιχνιδιού». Ας πάρουμε για παράδειγμα το χώρο της εκπαίδευσης: η αίσθηση του παιχνιδιού γίνεται τόσο περισσότερο αναγκαία όσο οι κλάδοι μεταβάλλονται και συγχέονται (πώς να επιλέξουμε μεταξύ μιας σχολής με κύρος που αρχίζει να ξεπέφευται και μιας αισθητής σχολής που ανεβαίνει). Είναι δύσκολο να προβλέψει κανείς τις κινήσεις του χρηματιστηρίου των σχολικών αξιών και εκείνοι που μπορούν να επωφεληθούν – μέσω των οικογενεών τους (γονείς, αδελφοί, αδελφές κλπ.) ή των σχέσεων τους – από μια πληροφορία πάνω στις διαφορικές αποδόσεις μπορούν να τοποθετήσουν καλύτερα τις σχολές τους επενδύσεις και να αποκομίσουν το μεγαλύτερο κέρδος από το πολιτισμικό τους κεφάλαιο. Αυτός ο τρόπος είναι μια από τις μεσολαβήσεις με τις οποίες η σχολική – και η κοινωνική – επιτυχία συνδέεται με την κοινωνική καταγωγή.

Με άλλα λόγια, μέσα στο βιβλίο του ο Bourdieu κατέδειξε πώς τα «μόρια» που προχωρούν προς το δάιμονα μεταφέρουν μαζί τους, δηλαδή μέσα στην έξη τους, το νόμο της κατεύθυνσής τους και της κίνησής τους, την αρχή της «κλίστης» που τους προσανατολίζει προς αυτό το σχολείο, αυτό το πανεπιστήμιο ή αυτήν την επιστήμη. Μέσω μιας λεπτομερούς ανάλυσης, ο Bourdieu κατέδειξε πώς το σχετικό βάρος, μέσα στο κεφάλαιο των εφήβων (ή των οικογενεών τους) του οικονομικού κεφαλαίου και του πολιτισμικού κεφαλαίου (αυτό που ονομάζει δομή του κεφαλαίου), που μεταφέρεται μέσω στο σύστημα των προτιμήσεών τους, είναι αυτό που τους κάνει να τίνουν να προτιμούν τα πράγματα της κουλτούρας παρά τις υποθέσεις της εξουσίας, ή, αντίθετα, πώς αυτή η δομή του κεφαλαίου, διαμέσου του συστήματος προτιμήσεων που παράγει, τους ενθαρρύνει να προσανατολιστούν, μέσα στις σχολικές επιλογές τους, και μετά τις κοινωνικές, προς τον έναν ή τον άλλο πόλο του πεδίου της εξουσίας, τον πόλο των πνευματικό ή τον πόλο του εμπορικό, και να υιοθετήσουν αντίστοι-

χες μορφές πρακτικής.²

Κατά τον ίδιο τρόπο, στη θέση του δαίμονα υπάρχουν, μεταξύ άλλων, χιλιάδες καθηγητές οι οποίοι εφαρμόζουν στους μαθητές κατηγορίες αντίληψης και εκτίμησης που είναι δομημένες σύμφωνα με τις ίδιες αρχές. Η δράση του σχολικού συστήματος είναι η συνισταμένη, λιγότερο ή περισσότερο ενορχηστρωμένων, δράσεων χιλιάδων μικρών δαιμόνων του Maxwell, οι οποίοι με τις επιλογές τους, τίνουν να αναπαράγουν αυτήν την τάξη χωρίς να το γνωρίζουν, χωρίς να το θέλουν (και αυτό γιατί, για άλλη μια φορά, οι γνωστικές και αποτιμητικές δομές, δηλαδή αυτές οι δομούσες δομές, που είναι στην αρχή αυτών των επιλογών, είναι δομημένες δομές).³

2. Για να συνοψίσουμε αυτήν την περίπλοκη σχέση ανάμεσα στις αντικειμενικές δομές και τις υποκειμενικές κατασκευές που προτείνει η ανθρωπολογική θεωρία του Bourdieu και η οποία βοηθά την κοινωνιολογία για ξεπεράσει το διλήμμα του αντικειμενισμού και του υποκειμενισμού, του υλισμού και του ιδεαλισμού, θ' αναφέρουμε τον τρόπο με τον οποίο ο Bourdieu συνηθίζει να χρησιμοποιεί: μια γνωστή διατύπωση του Pascal που λέει ότι «ο κόσμος με καταλαμβάνει, αλλά τον καταλαβαίνω», δηλαδή πως ο κοινωνικός κόσμος με εμπεριέχει, με περικλειεί και – όπως λέει ακόμη ο Pascal – «με απορροά σαν ένα σημείο». Μεταφέροντας τη διατύπωση αυτή στην προοπτική της έννοιας του κοινωνικού χώρου (*espace social*), που χρησιμοποιεί στις αναλύσεις του, ο Bourdieu σημειώνει πως το σημείο αυτό είναι μια άποψη, η αρχή μιας προοπτικής θεώρησης, μιας κατανόησης, μιας παράστασης του κόσμου. Αυτό σημαίνει, όμως, πως η άποψη αυτή παραμένει μια όψη που έχει ληφθεί από ένα σημείο τοποθετημένο μέσω στον κοινωνικό χώρο, μια προοπτική καθοριζόμενη στη μορφή της και το περιεχόμενό της από αυτή την αντικειμενική θέση.

3. Για να αποφύγουμε τη δημιουργία παρανόήσεων θα πρέπει να επισημάνουμε στον αναγνώστη πως σ' ένα άλλο έργο του (P. Bourdieu, *Homo Academicus*, Minuit, 1984) απέδειξε πως η λογική του σχολικού τρόπου αναπαραγωγής – και κυρίως ο στατι-

Τέλος, χρειάζεται, επίσης, να επισημανθεί πως για να μπορέσει ο Έλληνας αναγνώστης να αποτιμήσει σωστά αυτό το έργο θα πρέπει να το συλλάβει, μέσω μιας γενετήριας ανάγνωσης, σαν μια αντιμετώπιση μιας «διαιτηρικής περίπτωσης του δυνατού», όπως λέει συχνά ο ίδιος ο Bourdieu, χρησιμοποιώντας την έκφραση του Bachelard. «Πως, δηλαδή, ο Bourdieu, μέσα από την ανάλυση του πεδίου των Μεγάλων σχολών της Γαλλίας σε μια συγκεκριμένη στιγμή, επιχειρεί να συλλάβει το αμετάβλητο —τη δομή μέσα σε καθεμιά από τις παρατηρούμενες μεταβλητότητες— έτσι και ο Έλληνας κοινωνιολόγος για να αποτιμήσει πλήρως την αποτελεσματικότητα των αναλύσεων του Bourdieu πρέπει να προσπαθήσει να τις ενεργοποιήσει μέσα σε μιαν άλλη «διαιτήρη περίπτωση του δυνατού», π.χ. την ελληνική περίπτωση: να εντο-

πίσει μ' αυτόν τον τρόπο τις πραγματικές διαφορές (ποια μεγάλα Πανεπιστήμια π.χ. στη χώρα μας παιζουν το ρόλο των Μεγάλων σχολών της Γαλλίας) και ν' αναζητήσει την αρχή τους μέσα στις ιδιαιτερότητες των διαφορετικών συλλογικών ιστοριών.

ΝΙΚΟΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

στικός του χαρακτήρας— και οι αντιφάσεις που τον χαρακτηρίζουν βρίσκονται στον πυρήνα πολλών αλλαγών των προηγμένων κοινωνιών. Οι αντιφάσεις αυτές αποτελούν την κρυφή αρχή μερικών πολιτικών συγκρούσεων της πρόσφατης περιόδου. Σ' αυτό το βιβλίο ανέλυσε λεπτομερειακά τους παράγοντες που καθόρισαν την κρίση του σχολικού κόσμου, και ο Μάης του '68 ήταν η πρόδηλη έκφρασή της.